

WELLANDER, JOHAN
UTTINI, FRANCESCO ANTONIO

Thetis och Pelee. Opera i fem acter, upförd på den kongl. svenska theatren första gången, den 18 januarii, 1773. / (Johan Wellander) Stockholm, tryckt i kongl. tryckeriet hos Henr. Fougte, 1773.

Stockholm
1773

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

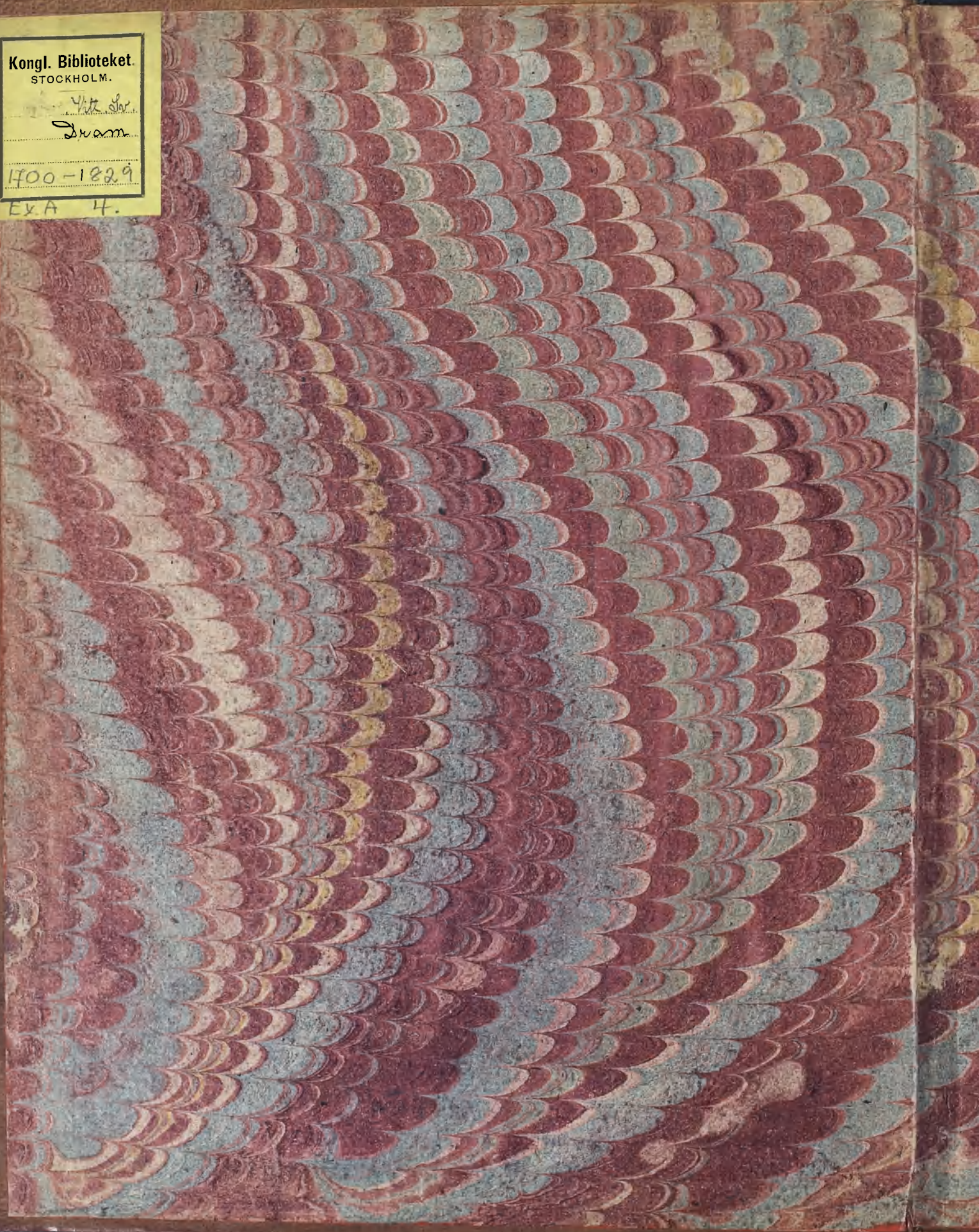
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt. Sär

Dram

1700-1829

Ex A 4.

Σ.Α

WELLANDER, J.

THE ISLAND OF PELEE

1887

BY

W. G. B. H.

NEW YORK

1887

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

Dr

1
1
2

M.

THETIS OCH PELEE.

O P E R A

I F E M A C T E R,

UPFÖRD PÅ DEN

KONGL. SVENSKA THEATREN

FÖRSTA GÅNGEN,

Den 18 Januarii, 1773.

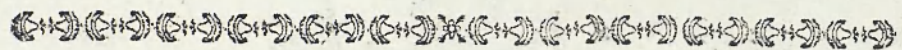
STOCKHOLM,

Tryckt i Kongl. Tryckeriet hos HENR. FOUGT, 1773.

Poesien är författad af JOHAN WELLANDER.

Musiken är satt af FRANÇOIS UTTINI.

TIL
HANS MAJ:ET
KONUNGEN.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

THE
HARTS MARY
KONFANGEN

Din Spira, Dyre Kung! det Svenska Snillet manar.
Det fer en klarnad luft, där nyfs en dimba var.

I farten til sin högd, dit Sielf Du vågen banar,
Då Du *Maroner* danar,
Det Dig til Skydds-Gud har.

En mindre öfvad Skald inför Din Thron sig vågar.
Han, muntrad af Dig Sielf, til fång sin Lyra ståmt;
Han, håpen för den eld, som från *Maroner* lågar,
Sin lilla gnista frågar:
Hvi den ej brinner jämt?

Men GUSTAF har befallt. Min Sång Gudinna lyder.
Hon för den Hieltsens Namn en helig vördnad bår.
Så God, som Hög och Stor, Han alt til godo tyder,
Om hon fit fålt ej pryder,
Blott det ej vanprydt år.

Hvar

Hvar håldst tyranner ges, man råkner blott på trålar,
Hos hvilka fruktan alt, men Åran intet giort.
Den af en sådan hop, som i sit mörker grålar,
Kan skapa fria Siålar,
Har skapat något stort.

Han, som på Svea Thron med bålta hierta tråder:
Han, som et kufvadt folk ur tvång och tråldom ryckt:
Han, om hvars hieltemod snart hela verlden qvåder,
Han åfven Snillet glåder,
Som ock låg undertryckt.

Knapt denna *Salomo* Sin årfda Spira fattar,
Förr ån Han Snillets eld å nyo väcker opp:
Då Tidens tyngd och qvalm des tånda låga mattar,
Det redan fällt sig skattar
I et lyckfalgigt hopp.

Til GUSTAFS helga Thron de skrämda konster hafva,
De niuta Hans beskydd, de prydas med Hans Namn.

Trots agg! trots barbari! at deras värde lifva,
At skuggor på dem kasta.

I denna Hielstens famn.

Som plantan i sin vår, då Solen henne hägnar,
Får af et fruktbart fält sin näring och sin fast;
Så Snillets spåda lif, hvars värd en GUSTAF ägnar,

Sig åt en himmel fågnar,

Af lika artad kraft.

Det är Dit verk, min KUNG! at ädla yrken lifvas,

At gniftror lyfa ån af Svenskars vett och dygd.

Det deras tåflan blir, at visa, hur de trifvas,

Hur högt de kunna drifvas,

När GUSTAF ger dem skygd.

Här

**

**

**

Här öppnas nu et fält, som förr fått intet båra.
En morgonrodnas färg, som bådars lius och dag.
Ju högre Solen ses, ju mer skal Snillet lära,
At teckna GUSTAFS Åra
Med mera starka drag.

Job. Wellander.

Til

Til Låfaren.

Vår Store Konung, åt hvilken Försynen tyckes hafva förbehållit, at på alt möjligst lätt utvidga och stadga det Svenska Folkets heder, nöjen och fördelar, har äfven i en Svensk Theatre - inrättning Nädigst behagat förekomma Allmänhetens längtan. Redan i början af Hans Regering blef den Franska Troupen förfäddad, och anstalt genast fogad, at uprätta et Svenskt Skåde-spel, hvarigenom Landets infödde barn, som hårtill ägde böjelse, kunde upöfvas til skicklighet och komma til åtniutande af den vinst, som i ärlige löner förut tillfallit främmande.

De svårigheter, som härvid mött, hafva varit af den betydelse, at hela inrättningen visserligen stadnat i blotta förslag, om den ej blifvit så ädelmodigt främjad af Konungen Sielf. Vi hafve i detta ämne, äfven som i alt annat, haft af nöden at vägledas af en så uplyst Monark, hvilken äger det ypperligaste Snille at utróna, och det bästa hier-ta at afhielpa Nationens mångfaldiga brister: För en GUSTAF kunna inge hinder läggas i vägen, dem Han ej öfvervinner. Han hade fattat Sit beslut, at sätta et Svenskt Skåde-spel i et anständig skick, för at derigenom vinna det ändamål, som en väl inrättad Theatre ofelbart med-för: Snillet och Språkets upodling. Detta beslut skulle ställas i verket. Til den ändan har närvarande arbete, på Nädigste befallning, blifvit för-fattadt. Det har varit så mycket svårare, som intet arbete af detta slag funnits på vårt Språk, at härvid nyttia til mönster och eftersyn. Det Svenska Snillet har i detta ämnet hittills ej blifvit upmuntradt at göra nå-got förfök, än mindre, at bringa sig öfver den i all vitterhet så förhateli-ga medelmåttan. Vi hafve merendels stadnat vid det nöjet, at undra på andra folkslag, som äfven på Snillet vägnar, länge innehaft den äran, at vara våre måstare. Deras språk har också härigenom til en ganska betyd-lig mon vunnit den stadga och det anseende, som vårt ännu ej kunnat ernå.

Vår tid låser och alla åldrar skola låsa med lika glad upmärksamhet de åtskillige Theatre-stycken, som Franska Snillen lämnat åt den vittra verl-den både i detta och förflutna århundrade. Mätte Konung GUSTAF III:s tidehvarf blifva för Sverige hvad en Ludvig XIV:s blef för Frankrike, då des Snillen började först visa sig up til den högd, hvarifrån de nu synas likasom biuda ofs, at skynda efter. Om vi nånsin kunne åga hopp, at upnä dem, så är just nu den tiden inne, då det möjeligen skulle kunna ske.

) (

En

En GUSTAF sitter på Thronen, Sielf utrustad med de fullkomligaste Snillegåfvor, Ålskare af Landets språk, Kännare och Beskyddare af Snilletrycken. Utan Hans Nådige upmuntran hade detta lilla försök ej kunnat företagas, hållt Författaren, sysselsatt med görömål af en hel annan art, aldraminft trodt sig böra våga fram på et för honom så obanadt fält. Men ämnet blef upgifvit, och en hiertelig bøjelse, at til någon del kunna upfylla en Nädig Konungs så ådelmodiga åstundan, förminskade alla de svårigheter, som härvid kunde afkräcka et medelmåttigt Snille. Arbetet lämpades genast i skick at blifva en *Opera*, eller en föreställning under Musik, såsom erfarenheten visat, at vårt Svenska språk-liud ganska väl låter förena sig med den angenåma blandning af toner, som utgör harmonien och melodien, hvaraf samma Måstare som härtil satt Musiken, tilförene lämnat prof*).

I öfrigt hvad ämnet angår, har Hr. *Fontenelle* redan i sin tid sammanförfvit en Tragedie, under namn af *Thetis* och *Pelé*, i hufvudsaken det samma, men til plan och afhandling aldeles olika med närvarande arbete. Den som är Svensk nog, för at glädja sig åt det lyckliga tidevarf, hvilket nu öppnas för vår Svenska Vitterhet, lærer benåget emottaga detta försök, utan at deraf fordra något måsterligt. Naturen frambringar ingen ting på en gång til alla delar fullkomligt. Man måste tåla, at växterne blomma, innan de kunna lämna oss en mogen och smakelig frukt. Tiden skal närmare visa, at den Dramatiska Skaldekonsten äfven i Svenska Språket kan vinna både styrka och behag. En vacker tanka blir alltid vacker, på hvad tungomål hon ock uttryckes. Det är blott en fördom, et sielfstycke, at häruti gilla eller förkasta det ena Språket framför et annat.

Efter den fattade plan, hvilken man för goda skäl ej velat förkorta, har detta stycke i sine 5 Acter blifvit nog vidlöftigt. Några ställen blifva derföre vid sielfva representation uteslutne och finnas med små strekar (,) utmärkte. Skulle det ändå tyckas vara långt, lærer Musiken, Balletterna och Acteurernas skicklighet, jemte de til detta Skåde-spel, med Kongl. kostnad utfedde prydnader, gemensamt bidra, at vid sielfva föreställningen, under stundeliga ombyten både för ögat och örat, på et angenämt sätt fålla åskådarnes upmärksamhet och i samma mon upfylla hvad som kan finnas ofullkomligt i detta försök. Lyckeligare Snillen, som äga mera eld och styrka, skola hädanefter med mera framgång visa sig på detta fält. Blifve deras gång så säker och jämn, som min varit oviss och vacklande.

*) Herr Uttini hade förut komponerat Kongl. Begravnings- och Krönings-Musiken, efter de, på Nädigste befallning, af Författaren, dertil upgifne Skalde-stycken.

Innehåll.

Pelée, Konung i Theffalien, hade fått kärlek för Hafs-Gudinnan Thetis, men fruktade för sine medtåflare, Gudarna Jupiter och Neptunus, hvilka äfven tilbedia denna Gudinna. Hon upmuntrar Pelée och förstår honom om sin trohet och beständighet. Neptunus anmäler sin kärlek, då Jupiter under det samma öfverraskar honom, blifver vred och anbefaller Eolus, at härja Neptuni Rike. Hafs-Nymphen Doris, som inbillar sig vara älskad af Pelée, talar med Echo om sin kärlek. Pelée, ovisst om sit öde, i anseende til Gudarnas ankomst, frågar Doris, huruvida han ännu kunde äga hopp om Gudinnans hierta. Gudinnan dömer af detta samtal om hemlig böjelse mellan Pelée och Doris samt öfverhopar honom med förebräelser. Jupiter synes åter, yrkar sin kärlek och gifver Gudinnan en Fäst, prydd med Olympiska Spelen. I sin villrådighet går hon at rådfråga Ódet, men begifver sig genast utur Ódets tempel, då hon där finner Nymphen Doris, til hvilken hon fått mistankar, at vara älskad af Pelée. Åtfölgd af sine Hofmän, går Pelée in i

Templet, at fråga hvem Ódet utfett, at blifva Thetis man, hvarpå Oraklet svarar, at *Thetis man skulle bli mindre stor och namnkunnig, än æfs son.* Detta Gudafvar ställde Pelée så mycket mindre tilfrids, som han deraf ej kunde begripa, at med den namnkunnige sonen förstods Achilles, hvilken i Trojanska kriget var en så utmärkt tapper hielte. Thetis, ännu mindre uplyst om utgången af sin kärlek, beklagar sig öfver Pelées förmenta otro och öfverhopar Doris med de svåraste förebråelser. Pelée, hvars kärlek blifvit henne så misstänkt, blir äfven förebrådd. At då öfvertyga Gudinnan om sin beständighet, fattar han det beslut, at för sielfva Jupiter gifva sig tilkänna såsom medålskare. Jupiter häröfver förtörnad, anbefaller Furierne, at smida honom fast vid en klippa, at där undergå samma straff som Promethee. Pelées Hofmän beklaga sin Konungs öde. Af deras rop tager sig Neptunus anledning, at fråga efter ordfaken til deras klagan. Neptun, som då blifver varse Pelée, befriar honom och för honom med sig til Olympen. Inför Gudarna, som där äro församlade, beklagar sig Neptun öfver Jupiters orättvisa. Jupiter försvarar sin rätt med högmod, då Kärleken visar sig och påstår, at den ömaste ålskare bör blifva Thetis man. Neptun visar derefter Pelées tilstånd. Thetis röres härvid af
forg

forg och medlidande, hvaruti Neptun ädelmodigt deltagar och åter påkallar Kärleken, som med sin fackla uplifvar Pelée. Neptun, som finner Thetis och Pelées inbördes ömhet, eftergifver sin talan. Då Oraklets svar inför Olympen blifvit förkunnadt, finner Jupiter skål, at ockfå eftergifva sin rätt, af fruktan, at få en Son, som skulle blifva mera stor och mågtig, än han sielf, hvaruppå Gudarne tillsammans fira föreningen emellan Thetis och Pelée.

Personerne.

THETIS.	Fru Olin.
DORIS.	M:lle Falk.
PELEE.	Herr Carl Stenborg.
JUPITER.	Herr Lalin.
NEPTUN.	Herr Nordén.
MERCURIUS.	Herr Nils Stenborg.
KARLEKEN.	M:lle Olin.
ECHO.	M:lle Lillström.
<i>Öfverste-Pråsten i Odets Tempel.</i>	Herr Björkman.
<i>2 Theffaliske Hofmän.</i>	Hrr. Annerstedt. Lifing.
<i>Gudar af Jupiters Suite.</i>	Hrr. Björkman. Arnqvilt. Lifing. Kellström. Broström. Bonne.

Röster

Röster, som utgöra Chorerna.

Hrr.	Löf. 1	Hrr.	Arnqvist. 2
	Lundström. 2		Edman. 7
M:lle	Gemell. 1		Båge. 10
	Sundberg. 2		Wikbom. 11
	Svedman. 3		Werring. 12
Mad.	Villeneuve. 4		Broström. 13
M:lle	Lindblom. 5		Schös. 14
	Stenberg. 6		Schederman. 15
	Utterman. 7		Nyman. 16
Hrr.	Fägerplan. 3		Sabin. 17
	Kindström. 4		Gråberg. 18
	Karsten. 5		Schultz. 17
	Åman. 6		Bonne. 15
	Tyblin. 7		Kellström. 20
M:lle	Sundström. 8		Biörklind. 21
	Ingman. 9		Noublin. 22
	Ingman. 10		Österberg. 23
	Rosenlund. 11		Biörklund. 24
	Dyk. 12		Trotzig. 25
	Grönlund. 13		Hagerlin. 26
	Biörkman. 14		
	Livin. 15		

Nam-

Namnen på dem, som dansa i Balletterna.

Herr Gallodier, Premier Danseur
och Kongl. Ballet-mästare.

Carl Uttini.

Didelot.

Desroches.

Wiblingen.

Schubart.

Tellerstedt.

Bjurman.

Berner.

Öberg.

Króger.

Bergström.

Hiertzell.

Lundblad.

Tingberg.

Mad. Soligny.

M:lle Lundblad.

Sabina Schubart.

Greta Schubart.

G. Charl. Slottberg.

G. Magd. Nordeman.

Lovisa Lüttke.

C. Cath. Biörk.

Sophia Holmstedt.

Mad. Charl. Slottberg.

Christ. Törnquist.

Hedvig Boman.

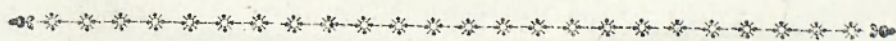

THETIS OCH PELEE.

FÖRSTA ACTEN.

Theatren föreställer Thetis trågärd på bafs-stranden, hvilken utgör fonden af Theatren, hvarest til vänster denna Gudinnas Palats synes.

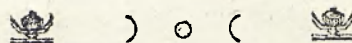
SCENE I.

PELEE.

Förgifves detta bröst sin förra ömhet andas!
Det glada hopp jag haft, med billig fruktan blandas:
Hvad hittils gjort min ro, nu all min oro gör:
Jag ville hoppas alt; men alt jag frukta bör.

A

SCE-

SCENE II.
THETIS. PELEE.

THETIS.

Pelee! har du din kärlek glömt?
Hvad kan du ha för skäl, at klaga?
Du har förtienster, at behaga:
Du hierta har, at älska ömt.
Du mig din kärlek har förklarar.
Jag min åt dig tillbaka gett,
Min hand, mit hierta göra et:
Mon detta mit beslut ej mot din önskan svarat?

PELEE.

At älskas af en öm Gudinna,
Hvad högre kan jag önska mig;
Men stiernans glans förlorar sig,
Då dagens fackla börjar brinna:
En dödlig måste ju försvinna,
Då Gudar börja söka dig.

THETIS.

Jag icke smickrad är, at Gudars rökverk se.
Nej, deras offer gör mig smärta.
Jag fruktar deras magt, men icke detta hierta,
Som, i sit upplåt fast, är ämnadt åt Pelee

PELEE.

PELEE.

Men Gudars magt dock lærer hånna
 Det qval, som Gudars kärlek sker.
 Jag redan känna kan, hvad plågor de mig åmna,
 Om du åt din *Pelee* en helgad trohet ger.
 J denna oro stadd, mit hierta nödgas klaga,
 At hvad min sällhet giordt, nu alt mit hopp förstör.
 Din rätt, at Gudars dyrkan taga,
 Din fågring, at behaga,
 Til kärlek Gudars hiertan rör;
 Min lycka deras afund gör.

THETIS.

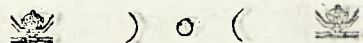
Pelee! var oförsagd, om *Jofur* vredgad blifver,
 Om *Neptun* råfar i sin ifver.
 Var kall mot desse Gudars hot:
Pelee! var oförsagd! stå alla öden mot.

PELEE.

Ån ingen dödlig Magt mig kunnat fasa ge,
 Med svärdet i min hand, med Segren vid min sida.
 Men, icke van mot Gudar strida,
 Jag faran altförväl, men segren ej kan se.

THETIS.

En eldad kärlek aldrig báfvar.
 Han alla faror genomgår.

Af tvång han ofta styrka får.
 Et hierta, där hans värma rår,
 Mot alla hinder drifligt stråfvar.
 Ej *Jofurs* blix, ej *Neptuns* bölja
 Hans eid, hans upfåt mota kan.
Pelee! det står en hielte an,
 At åran genom faror följa.

PELEE.

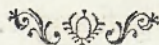
Gudinna! du, hvars kraft har eldat detta bröst:
 Du med et ömt behag, med din förtiusnings-röst,
 Kan alla ödens hårdhet lindra.

THETIS.

Pelee! jag vid vår kärlek svår,
 At *Jofur* och *Neptun* i sina arslag hindra:
 Jag dölja vill, åt hvem mit hierta åmnadt är.

THETIS och *PELEE.*

En eldad kärlek aldrig bäfvar.
 Han alla faror genomgår.
 Af tvång han ofta styrka får.
 Et hierta, där hans värma rår,
 Mot alla hinder drifligt stråfvar.
 En eldad kärlek aldrig bäfvar.
 Han alla faror genomgår.

SCENE III.

NEPTUNUS *med sin suite af TRITONER och NEREIDER,*
Hafs-Gudar och Hafs-Gudinnor. THETIS. PELEE.

TRITONER och NEREIDER: *vid hafsstranden.*

Från sielfva *Jofurs* högd, långst ned i *Neptuns* sköte
 Fins intet mellanrum, där icke kärlek rår.
 Hvert hierta villigt är, at göra honom möte:
 Af Gudars bröst han äfven dyrkan får.

NEPTUNUS.

Gån up til denna täcka strand,
 At roa *Thetis*, en Gudinna,
 Den jag mig föresatt, at vinna,
 Åt den jag ämnat har mit hierta och min hand.

Hafs-Gudar och Hafs-Gudinnor.

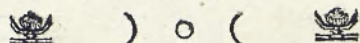
(Chorus och Ballet.)

Den eld, som kärlek tändt
 I sielfva böljan brinner:
 Man i *Neptuni* Element
 Hans låga äfven finner.
 Med glada frögde-liud
 Ur våra diup vi hit til Stranden sike:
Neptunus söker här sin Brud.
 Och *Thetis* är hans like.

(Dans.)

A 3

NEPTU.

NEPTUNUS: nedstiger på Theatren til THETIS.

I Dina blickar, min Gudinna!
Naturen all den fågring lagt,
Som *Venus* brukar til sin magt,
At åfven Gudars hiertan vinna.
Af dessa strålars kraft betagen,
Min kärlek hörer *Thetis* til.

Tritoner! Jag från denne dagen
Min dyrkan och min magt med *Thetis* dela vil.

PELEE: til THETIS.

(Strid, *Thetis!* segra nu; dit fält nu öppnar sig.)
(Går bort.)

THETIS: til NEPTUNUS.

Nögd med den lott jag har, jag ej bemödar mig,
At högre mått af fällhet föka.
Min fågring smickrad är, om den behagat dig;
Men, *Neptun!* all din magt kan ej min Åra öka.

NEPTUNUS.

Mot kärleks liufva magt du ej förklarar krig;
Låt då dit ömma bröst mot mina suckar svara.

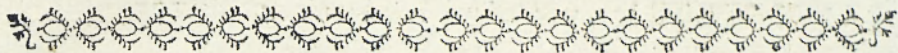
THETIS.

Neptun! det såkraft är, på suckar sparsam vara.

(Ballet.)

SCE-

SCENE IV.

Vid slutet af förra Scenen synes JUPITER, omgifven
af Åskan och förebådad af Blixten. NEPTUNUS
med sin suite. THETIS.

JUPITER. hotande.

I Vad! Dierfve! vågar du, at täfva här med mig?
Et slag från Jofurs hand skal straxt förkrossa dig,
I fall du minsta hopp törs hysa,
At här på min bekoftnad lysa.
Vet, at jag böljans diup i din befattning lämnat;
Neptun! bevaka där din magt;
Blif i den krets jag dig har ämnat,
Inom den gräns, jag för dig lagt.

(Thetis drar sig undan af aktning
för Neptun och af fruktan för Jupiter.)

NEPTUNUS,

Säg, Jupiter! om dig behagar,
Säg, hvad för ämne vara kan,
Som icke synes stå dig an:
Säg, har jag brutit dina Lagar?

JUPITER. alfvorsam.

Nog; hvad jag älskar måst, du vågar at begära:
Du gåckas med min hämnd, min kärlek och min ära:

Du

Du är i *Thetis* kår; var nögd med mindre lott;
Du bör begripa nu min kärlek och dit brott.

NEPTUNUS.

At jag med *Thetis* sökt, min magt, mit hierta dela,
Deri tror jag mig icke fela.
Om det kan kallas brott, så blir det ganska lätt;
Ty *Thetis* väljer sielf, och dertil har hon rått.

JUPITER. *vred.*

Förmätne! tror vål du, at bli af *Thetis* nämnd?
Du smickrar dig af idel under!
Du dierfve! darra för min hämnd,
Min tända vredes blix och dunder.

Til. EOLUS.

Hör, *Eol!* bryt, bryt ut med all din magt,
At härja straxt *Neptuni* Rike;
Förstör hans lugn, hans nöjen och hans pragt;
Af illkna stormars ras låt alt bli ödelagt,
At *Neptun* ej må tro sig vara *Jofurs* like.

(*Jupiter* far up.)

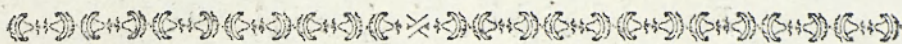

) o (

9

SCENE V.

*EOLUS synes i en sky, upmärksam på JUPITERS
befallningar.*

EOLUS. NEPTUNUS.

EOLUS.

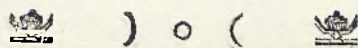
Hölg, himmel! alt med mist och dimma!
Bryt lös med alla vådrens kraft,
At af den glans, *Neptunus* haft,
Ej synas må en enda strimma.
Låt himlar, jord och afgrund rafa!
Låt stormar grumla böljan opp!
Sprid blix och dån och skräck och fasa,
At straffa *Neptuns* dierfva hopp.

NEPTUNUS.

Låt *Jofurs* vrede brinna
Med blix och dån och brak!
Förvissad, at hos Gudar vinna,
Jag öfverlemnar dem min sak.

B

Entre

Entre-Act af åska, dunder och stormar.

*(Neptunus kastar sig åter i hafvet
med sin suite, som under Balleten
sunger följande:)*

CHORUS.

Låt *Jofurs* tända viggas braka ;
Låt *Eols* stormar jorden skaka ;
En ädel kärlek deråt ler.
Han desto högre strålar sprider.
Hans fackla ej af stormar lider ;
Hon desto mera värma ger.

(Dans.)

Ånde på Första Acten.

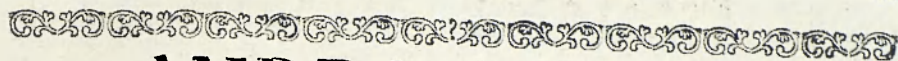
ANDRA

) o (

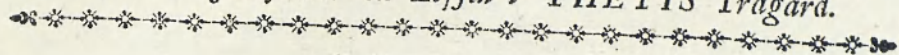

II

ANDRA ACTEN.

Teatern föreställer en Löffsal i THETIS Trågård.

SCENE I.

DORIS och ECHO; tvänne Nympher, af hvilka den förra
inbillar sig vara älskad af PELEE, och anförtror
ECHO sin kärlek.

DORIS.

J denna enslighet får hiertat fritt förklara
Sin eld, sit liufva qual, sin ömhet för Pelee:

Kom, Echo! du, min vän! kom hit, at vitne vara;
At gensvar, åt min kärlek ge.

Doris: Min kärlek för Pelee jag hoppas lycklig blifver:

Echo: Din kärlek för Pelee jag fruktar smärta gifver.

Doris: jag älskar honom ömt; han kan ej hata mig:

Echo: Du älskar honom ömt; men han ej älskar dig.

Doris: Hur skal så vacker eld förgäfves kunna brinna?

Echo: Man större lågor förr sett tändas och förvinna.

Doris: Nej; Doris, ingen ann' är ämnad åt Pelee:

Echo: Nej; Thetis, ingen ann' vil han sin kärlek ge.

Doris: Jag af hans blickar tiust, har känt den liufsta smärta:

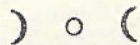
Echo: Du har hans ógnakast; men Thetis har hans hierta.

Doris: Min kärlek strida skall; han vifs om segren är:

Echo: Strid, ómma Doris! strid: din hielte kommer här.

B 2

SCE-

SCENE II.

PELEE. DORIS.

PELEE söker THETIS med oro.

Snart gnistan af mit hopp försvinner,
 Nyfs då hon börjat tindra opp,
 Om hiertat ej sin önskan vinner,
 Til fyllnad af sit glada hopp.
 Snart gnistan af mit hopp försvinner,
 Nyfs då hon börjat tindra opp.

DORIS tror, at han söker henne.

Pelee! hvad fällhet kan du söka,
 Som din förtienst ej hoppas bör?
 Säg, hvad så ömt dit hierta rör?
 Alt bör en hieltes hopp, men ej defs oro öka.
 Säg, hvad det är för qual, som nu din oro gör?
 Du sielf ju skurit har den Lager,
 Hvarmed du blifvit segerkrönt;
 Är ej din åra någåd? Är ej din dygd belönt?

PELEE.

Jag redan åra nog från mina segrar drager,
 Om ingen annan åra fans.
 Men hiertat föga del i denna åran tager,
 Om den ej blifver prydd med större segrars glans.

DORIS.

DORIS.

Pelee! Säg ämnet för dit qual:
Jag deri tager del: hvem våller all din smärta?

PELEE.

Just detta ömma hierta:
Det för sin kärlek gjordt sit val;
Men alt des hopp försvagat blifver:
Jag alt förloradt gifver.

DORIS. *sakta.*

(Min hielte svigtar för den kraft,
Som *Doris* eld, kan hånda, haft.)

(högt.)

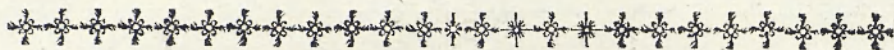
Hvad på mit hierta kommer an
Du alt med trygghet hoppas kan.

PELEE.

Jag yppar då för dig den låga,
Den eld, som inom detta bröst
Än gör min oro, än min tröst:
Säg, ömma *Doris!* får jag fråga:
Hvem *Thetis* älskar måst, hvem hon sin hand vill ge?
(Faller ned för Doris.)

Säg, *Doris!* kan min kärlek våga,
At hoppas, det hon än har ömhet för *Pelee?*

SCENE. III.

THETIS. PELEE. DORIS.

THETIS, håpen och förargad, at finna PELEE vid DORIS fotter.

I I vad ser jag!.. Himmel! ach!.. mon synen mig förvillat?..

I I Är detta den *Pelee*, som svurit mig sin tro?Är detta den *Pelee*, hvars kärlek giordt min ro;

Hvars eld mit hierta gillat?

Bedröfveliga syn! du felar.

Nej, nej; ach! nej, han nu med *Doris* hiertat delar!

Du otacksamme! kån, kån straff af mit föragt;

Jag ser dig veklig nog, at i dit högmod dâras,

At af en måttlig fågring fåras;

At fångslas af de band, som *Doris* på dig lagt.

P E L E E.

Gudinna! hör hvad jag begår:

Låt all min kärlek gå tillbaka;

Jag vill mit sälla hopp, min ömma rätt förfaka

Så framt jag brotlig är.

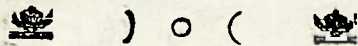
T H E T I S.

Jag pröfvar ej dit brott: nog, hvad jag redan funnit:

Gack: en förrådsk eld i dina ögon brunnit;

Gack!

P E L E E

PELEE.

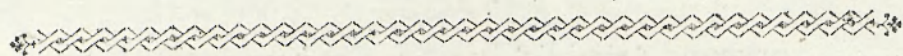
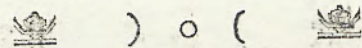
..... grymma ögnablick! jag kan ej hoppas mer! ..
(Går bort förtviflad.)

DORIS.

Jag under *Thetis* harm mit hopp förloradt ser.
(Hon går.)

SCE-

SCENE IV.

THETIS. JUPITER *och hans Suite.*

JUPITER.

Gudinna! all min äras pragt,
 All glans, hvaraf *Olympen* prälar:
 Mit Hof, min höghet och min magt
 Jag höja vil med dina strålar.
 Min kärlek, tiust af *Thetis* blickar,
 Sin ömhet nu förklara får:
 I alla öden, som jag skickar,
 Blott *Thetis* om mit hierta rår.

THETIS.

Så oförtänt besök, så oförmodad åra
 Min kärlek brydd och hedrad gör . . .
 Jag vet ej hvad jag svara bör
 Jag vågar någon stund til råderum begära. . . .
 Nej, store *Jofur!* nej, ach! nej;
 De strålar, du hos mig så ömt behagat finna,
 De lysa alt för matt, at *Jofurs* hierta vinna;
 De kunna lysa här, men i *Olympen* ej:
 Nej, store *Jofur!* nej, ach! nej.

JUPI.

JUPITER.

Nog af, Gudinna! du förenar
 Din fågring med et ömt behag.
 Du för mit hierta stiftar lag;
 Och ingen dig från denne dag
 I min *Olymp* et rum förmenar.
 Där, firad bredevid min fida,
 J en fördubblad glans, med en fördubblad pragt,
 Skall du et sådant sken från mina strålar sprida,
 Som värdigt vitna kan din åra och min magt.

J, som *Jofurs* lagar lyden!
 Vifen alle eder nit.
 Denne fest med lekar pryden!
 Gån; förändren alt med flit:
 Flytten edra nöjen hit.

*(Theatren förändras til et ställe för de
 Olympiske spelen, hvarvid Folket inta-
 ger Amphitheatren, och sjunger:)*

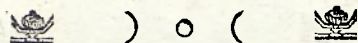
CHORUS.

Låt oss *Jofurs* lagar lyda;
 Låt oss visa all vår nit,
 Denna fest med lekar pryda
 Med all omsorg, med all flit:
 Flyttom våra nöjen hit.

C

(Dans)

JUPI.

JUPITER.

Siungen til Gudinnans åra,
 Som på *Jofur* bojor lagt,
 Bojor, dem han ålskar båra;
Thetis delar *Jofurs* magt,
Jofurs hierta, *Jofurs* pragt

CHORUS.

Siungom til Gudinnans åra,
 Som på *Jofur* &c.

En af Folket.

Kårlek sielf hos vår Gudinna
 All des's eld och styrka lagt,
 För at sielfva *Jofur* vinna.
Thetis delar *Jofurs* magt,
Jofurs hierta, *Jofurs* pragt.

CHORUS.

Thetis delar &c. (Dans)

En af Folket.

Kårlek! du i alla tider
 Tar din ömma rätt i agt:
 Öfver alt du lågor sprider;
Thetis delar *Jofurs* magt,
Jofurs åra, *Jofurs* pragt.

CHORUS.

Thetis delar &c.

(Derefter anställles et kämpande
 och brottning)

SCE-

SCENE V.
MERCURIUS. THETIS. JUPITER.

MERCURIUS.

Ifrån *Olympens* Guda skara
 Jag hit til *Jofur* budskap bår:
 Et mål af högsta vigt skall där å färde vara:
 Dit samråd, *Jofur!* nödigt är.

JUPITER.

Så blandas nöjen och besvär!
 Midt under dessa glada lekar
 Jag rycks ur nöjets egen famn:
 Då glådien firat *Thetis* namn,
 Mig ödet nekar,
 At längre dröja qvar;
 Jag far.

*(Jupiter far up, då Theatren
 straxt förändras til Thetis hydda,
 som i Actens början.)*

SCENE VI.

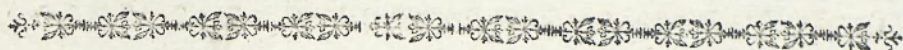
THETIS. *villrådig.*

Ach! kärlek, du, som vållt min smärta;
 Släck ut din eld i detta hierta!
 Men nej:
 Den första gnistan spar!
 Förqvåf den ej!
 Låt henne brinna lika klar!
 Ån har jag ómhet för *Pelee*:
 Ån återstår et steg, at våga:
 Jag vil i Ódets tempel fråga,
 Åt hvem jag bör min kärlek ge.

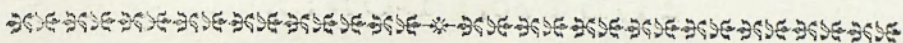
Ånde på Andra Acten.

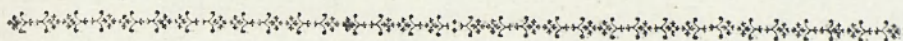
TREDIE

TREDIE ACTEN.

Theatren föreställer Ódets - Tempel.

SCENE I.

THETIS.

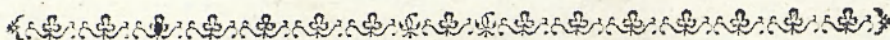
Óde! Dina dolda Lagar
Ingen dödlig ándra kan.
Hvad din vishet hált behagar
Står din ára áfven an.
Hiertat detta másterstycke,
Át hvars lif du bildning gett,
Fattar kárlek, ándrar tycke,
Skiftar mellan liuft och ledt.

Det inom detta bróft et lugn förgáfves söker.

Pelee des oro óker.

Han fórr des glada hopp, men nu des kval beredt.

SCENE II.

THETIS. DORIS.

DORIS utan at märka THETIS.

Ach! måtte ödet snart förkunna
 Åt hvem hans hierta ämnadt är!
 Han, som har eldat mit begär,
 Hvars öma hiertelag mig *Thetis* ej vil unna.

Til THETIS

Gudinna! snart lär visa sig
 Hvad ödet åt din kärlek ämnar:
 Det svar, som snart Oraklet lämnar,
 Jag hoppas lærer glädia dig.

THETIS.

Af ädel ömhet styrd, jag trott mig böra våga,
 At höra här det slut min kärlek förestår.
 Men, utan til at ödet fråga,
 Då nu din åsyn gör min plåga,
 Jag genast utur Templet går.

*(Hon går.)**DORIS.*

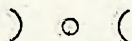
DORIS.

Jag ser det ömma qval, som tig hos *Thetis* röjer,
Som födes af et säradt hopp:
Men under hennes eld en låga lyser opp,
Hvars sken mig ej förnöjer.
Han brinner altför mycket klar,
At icke låta se, hvem *Thetis* hierta har.
Dock, fastän *Thetis* är Gudinna,
Hon har ej bättre rätt, än jag,
Med all sin ömhet och behag,
At fara och at hiertan vinna.
Jag går; och utan qval förväntar det beslut,
Som Ódet ger och Tiden visar ut.

(Hon går.)

SCE-

SCENE III.

PELEE. *Theffaliske Hofmån.**CHORUS af Theffalienſerne.*

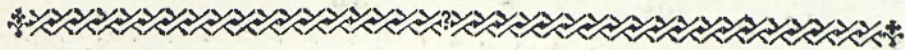
Sit öde ingen dödlig vet.
 Det är en vigtig hemlighet,
 En evigt sluten bok, som obegriplig är:
 Man vet ej, hvad hon innebär.
 Här gäller all vår kundskap föga.
 Blott känd af Gudar i det Höga,
 Hon ligger dold för männ'ſko-öga.
 Sit öde ingen dödlig vet.
 Det är och blir en hemlighet.

PELEE.

Gån, Hofmån! härifrån; jag hålt vil ensam vara,
 At hiertat här sit qual må fritt få uppenbara.

SCE-

SCENE IV.

PELEE.

I detta Tempel helt allena
I åt Ódets våld jag lämnat mig.
Här skall mit glada hopp med suckar sig förena,
At fritt beklaga sig.

Jag *Thetis* all min trohet svurit.
Jag nögd och óm de bojor burit,
Som hennes kárlek på mig lagt.
Af harm hon sina löften glómmer.
Hon detta hierta brottfligt dömmar.
Hon möter all min eld med kóld och med fórakt.

Han lika klar ändå skal brinna.
Men det beror på Ódets magt,
At *Thetis* hierta vinna:
Ach! at min kárlek snart må finna,
Hvad Ódet honom förelagt.

D

SCENE

SCENE. V.

Ódets Pråfter, PELEE.

En af Pråsterna.

„Ge vika, svaga männ'sko-vett!
 „Du fåfangt all din styrka famlar;
 „Du i et villsammt mørker famlar
 „Om alt hvad Ódet dig beredt,
 „Liust eller ledt;
 „Ge vika, svaga männ'sko-vett!

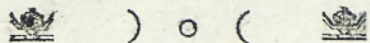
En annan.

„Din krets är altför trång på Tidens lopp at verka:
 „Du såg den stund, som kom och gick;
 „Men hvad som hånder dig et annat ögnablick,
 „Du ej kan märka.

En annan.

„Du vet ej, hvad dig förestår.
 „Den våg, som Ódet går,
 „Har 'Tiden för din syn med dimbor velat hålja.
 „Du blick för blick blott hinner följa
 „En liten fart af några år:
 „Du blott den Tiden ser, hvars blick du niuta får.
 „Alt annat Ódet velat dólja.
 „Du vet ej hvad dig förestår.

Marche

Marche til Offringen.

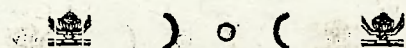
CHORUS af Offer-Præsterne.

Du Guda-magt, som har befalt
Hvad redan håndt och än kan hånda:
Dit óga skådat ófver alt
Från verdens början til defs ånda.
Du delar våra Óden ut
I mer och mindre fälla dagar.
Din vishet tolkar dina lagar
Och Tiden vördar dit beslut.

(Det stora Offret.

PELEES bön.

Du dolda magt, som i et ógnablick
I tusend verdars óden skådar:
Som i din vishet förebådar
De fensta åldrars art och skick.
Då verden först begynte vara,
Du hennes dolda skiften såg:
En mångd af Secler kring dem låg;
För dig de voro lika klara.
Min ómma kärlek söker dig:
Säg, skall mit glada hopp ur detta bröst försvinna?
Säg, Óde! sig, om jag kan vinna
Det hierta *Thetis* lofvat mig?

En af Præsterne.

Pelee! din klagan Ódet rór:
Hvad ár som all din oro gör?

PELEE.

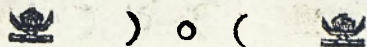
Likt vågen, som af stormar háfves,
Mit hierta brydt och uprórdt ár:
Den kárlek jag fór *Thetis* bår,
Af Gudars magt och afund qváfves.
Såg, om den eld, som mig fórtår,
Har blifvit tånd förgáfves?
Låt, af Oraklets Gudafvar
Mit óma hierta finna,
Hvem Ódet utfett har,
At *Thetis* vinna?

En af Præsterne.

Kom, Óde! kom, at uppenbara
Hvad du i Tidens skóte gómt.
Du hört *Pelee* den eld förklara,
Som giordt hans hierta varmt och ómt.
Såg, huru du hans kárlek dómt?
Hvem du med *Thetis* ámnat para?

Håpna, svaga menn'sko bróft!
Låt en helig tystnad råda:
Ódet vil en framtid båda
Med Oraklets Gudaróft:
Håpna, svaga menn'sko bróft!

ORAK-

ORAKLET.

Pelee! du hit til Templet vågat.

Dit upslæt står dit hierta an.

Hør nu, hvad Ódet svara kan

På hvad du frågat:

Den Ódet utsætt har, at blifva Thetis man,

Med tiden får en Son, som større blir, ån han.

PELEE.

Ach! hvilket Gudafvar! ach! hvad för ringa tróft

För detta ómma bröst!

Annå är alt en hemlighet:

Jag vål Oraklets svar, men ej mit óde vet.

CHORUS af Offer Pråsterna.

Alt måste lyda Ódets lag:

Mot desß beslut kan ingen vådia,

Det må bedröfva eller glådia;

Alt är en lånk i Óders kådia.

Begår ej, trånga männ'sko vett!

Din framtids dolda skiften veta:

Var någd, om du dig fram kan leta

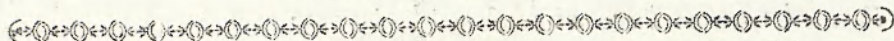
Inom den gråns af tid, som Ódet dig har gett.

Ånde på Tredie Acten.

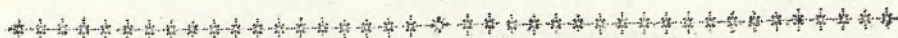

FIERDE ACTEN.

Theatren föreställer Thetis Palats.

SCENE I.

THETIS.

Grymma straff, at vara öm!
 Kärlek sielf min ömhet dårar.
 Liufva magt, som hiertat sårar,
 All din willust blir en dröm.
 Ömhet! samla mina tårar!
 Detra hiertats svaghet glöm!
 Hårdhet blifve des beröm!
 Grymma straff, at vara öm!

Jag klagar Echo! hör; mit hierta ömt beklagar,
 At hafva trodt en trolös vän.

Echo: Du sielf de molnen strör, som skymma dina dagar;
Pelee! tör hända, älskar än.

SCE-

) o (

31

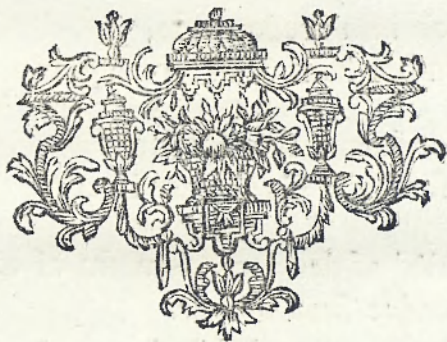
Thetis: Han älskar ..himmel! ach! .. ach! ja, hans hierta brinner;
Men ach! för hvem? jo, för en an'

Echo: Den eld, den rena eld, som du hos honom finner,
Väl dunklas, men ej släckas kan.

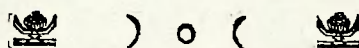
Thetis: Jag har för mycket sett, at kunna mig bedraga.....
Ach! ja hur kan jag tvifla mer?

Echo: Då hiertat ömmast är, då ögat vil behaga,
Man både ser och intet ser . . .

„*Thetis:* Förhäteliga syn! som gör min ifver varm:
„Si *Doris* kommer här

SCE-

SCENE II.

DORIS. THETIS.

DORIS.

..... "Gudinna! ach! hvad harm!
 "Min kärlek mera qval,  n  mma nöjen delar:
 "Mig tycks, så framt min syn ej felar,
 "At något dylikt qval l r  fven pl ga dig.

THETIS.

"Det qvalet blifver blott för mig:
 "Jag vid en lagom eld en liufig värma känt.
 "Hos dig en flogeld synes bränna,
 "Som kärlek i sin vrede tändt,
 "Hvaraf du b r hans straff, men ej hans nöjen känna.

DORIS.

"Har jag et sådant svar förtient?
 "Har jag förskyllt Gudinnans ifver?

THETIS.

"Min Nymf! kläd af den larf, som du af oskuld l nt;
 "Kanske du mindre firad blifver.

DORIS.

"Nymf! ... Oskuld! ... firad! ... larf! ... alt smakar af f rakt!
 "Kanske din harm ännu har något mer at nämna;
 "Men mins, Gudinna! hvad jag sagt:
 "Din egen hieltes dygd skal h mna
 "Den skymf, den oförrätt din ifver på mig lagt:
 "Gudinna! mins hvad jag har sagt.

(Hon g r.)
 SCENE.

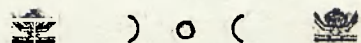

SCENE III,

THETIS,

„**M**in egen hieltes dygd det är *Pelee* hon menar.
 „Ach! ja: Ach! himmel! ach! jag *Ódets* grymhet ser!
 „Sin eld han för en Nymph med köld för mig förenar.
 Ach! Kärlek! hvad du smårta ger!
 Jag redan lider nog, at kunna lida mer!
 Ach! Gudar!

SCENE IV.

THETIS. PELEE.

PELEE.

.... *T*hetis! ach! hvad kan dig så bedröfva?
 Et hierta, ömt och godt, som ditt,
 Från all slags forg bör vara fritt.
 Kan Ódet, hårdt och strängt, mot dig tin grymhet öfva?
 Det borde alltid vara blidt,
 At ej med minsta motgång prófva
 Et hierta, ömt och godt som ditt:
 Säg, *T*hetis! hvad dig kan bedröfva?

THETIS.

Peele! jag skulle svara dig
 På alt hvad du så kårt behagar mig förklara;
 Men detta hiertats språk ej mera angår mig:
 Det *Doris* rör låt henne svara.

PELEE.

„Ach! himmel! ach! hvad har jag felat?

THETIS.

„Du med en liten Nymf dit ömma hierta delat.

“Med

PELEE.

„Med hvem?

THETIS.

„Med *Doris!*

PELEE.

„Ach! Ach! himmel! hvad jag hör!

„Gudinna! du för ömt min trogna kärlek rör.

„Han ej et ögnablick sin glada pligt kan glömma.

„At inom detta bröst för *Thetis* endast ömma.

„Vår kärlek, nögd och glad, sin eld at helgad se,

„*Peele* åt *Thetis* gedt och *Thetis* åt *Peele*.

THETIS.

„Nej, Otacksfame! hoppas ej,

„At detta hierta mera vinna:

„Du sielf släckt ut min eld: han kan ej mera brinna.

„Nej, Otacksfame! nej.

PELEE.

„Ach! *Thetis!* jag på intet sätt

„Förbrutit mig emot dit hierta.

„Trots, Afund! at en vandel svårta,

„Hvars oskuld fegra skall mot ödets oförrätt.

THETIS.

„Du trotsfar, då du borde häpna.

„En vredgad himmel redan vet

„Min åra och din trolöshet.

„Emot en hämnd beredd af Gudars råd,
 „Skall sig dit dierfva öfverdåd
 „Förgäfves väpna.
 „Du vet, at sielfva *Jofürs* magt.
 „Ej kunnat detta hierta röra:
 „Af all Olympens Guda-pragt
 „Min kärlek blott för dig et offer velat göra.
 „Han, muntrad af naturens röst,
 „Med glädie tog emot det hierta mig var ämnadt:
 „Du rifvit det ur detta bröst. och det åt *Doris* lämnat. . .

P E L E E.

„Min kärlek tecknas här med altför svarta drag:
 „Hur kan din milda syn så fastig målning tåla?
 „Alt skuggor af det värsta slag!

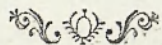
T H E T I S.

„Min teckning blef ändå för svag,
 „Ej någon enda skymt af dag
 „Bordt genom detta mörker stråla.

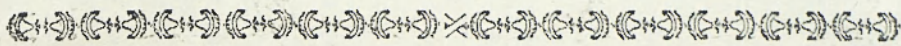
(Hon går.)

P E L E E.

„Så åger man då fritt, at efter välbehag
 „En *Venus* och et troll med lika färgor måla?

SCE-

SCENE V.

PELEE. *förtviflad.*

Ach! olyckfäligt ögnablick,
 Då jag, af kärlek tust, de nöjen smaka fick,
 Som med förtvifladt hopp nu all min fällhet sluta!
 Jag inom detta bröst det trogna hierta bär,
 Hvars eld åt *Thetis* helgad är;
 Men får ej minsta tröst af all min ömhet niuta.
 För all den vållust kärlek har
 Jag äger blott det nöjet kvar,
 At tårar giuta!

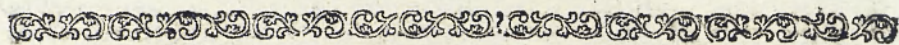
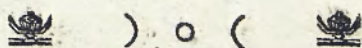
Nej: ingen veklighet skall detta hierta dåra:
 Än slår det fina friska slag.
 Det bröst, som kärlek hunnit fåra,
 Det lyder Årans röst, men ingen annan Lag:

I skygd af detta värn min oskuld sig beväpnar,
 Mot alt hvad vidrigt möta kan.
 Ja, fast ock *Jofur* sielf mig skulle gripa an,
 Jag icke håpnar.

Gudinnans tvifvelsmål för ömt min kärlek rör;
 Med prof af hieltemod hon öfvertygas bör: *(Blixten börjar
 at synas.)*
 Jag äfventyrar alt, men fruktar ingen fara,
 At ock för *Jofur* sielf min kärlek uppenbara.

E 3.

SCE-

SCENE VI.
PELEE. DORIS.

DORIS.

Min hielte fakta dig

PELEE:

Hvi så?

DORIS.

Han är helt nära.

PELEE:

Hvem?

DORIS.

Jofur i sin magt

PELEE.

Han skall mig ej förfära:
Han fritt må nalkas mig med all den magt han har;
Om blixten är hans hämnd, är Åran mit försvar.

(Jofur förbedas af blixten
och dundret.)

SCE-

SCENE VII.

THETIS. PELEE.

THETIS.

En kastad blix, som rört min syn,
 Hvarpå jag hört et thordön svara,
 Bebodar *Jofur* ifrån skyn:
 Han här nu snart lär åter vara.

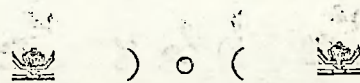
PELEE.

Hans ankomst ej förfärrar mig;
 Jag får, Gudinna! då för dig
 Min eld mot all din köld förklara.

(*Jupiter nedstiger.*)

SCE-

SCENE VII.

JUPITER. THETIS. PELEE.

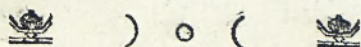
JUPITER.

Jag i Olympen sist förhindrad
 Från mina nöjen måste gå.
 Min saknad blir nu åter lindrad,
 Då jag, för *Thetis* öm, kan samma nöjen få.
 Den vållust icke kan beskrivas,
 Som du i detta hierta födt:
 Med dig sku mina nöjen lifvas,
 Men utan dig blir lifvet dödt.

PELEE.

Med mencklig vördnad för din ära,
 Men utan b'fvan för din magt,
 Jag vågar, *Jupiter*! Dit tolamod besvåra,
 At få et mål af vigt för dig å daga lagdt.
 Du bör min dierfhet ej förtycka:
 Mit hierta menlöft, ömt och fritt,
 Är lyckligt nog, at likna ditt,
 At söka en och samma lycka.

Den

Den kärlek du begår, har *Tbetis* lofvat mig.
Jag den, som en klenod, i detta bröst bevarat,
Min eld i alla fall mot hennes lika svarat.
Din åra och din magt ej kan förnedra sig.
Släck ej vår låga ut! Var stor och likna dig!

JUPITER.

För dylikt öfverdåd *Neptun* jag redan tuktat.
Ännu et större straff skal bli din visså lott,
För det du ej min vrede fruktat.
Förmåtne! känn min hämnd och bäfva för dit brott!

PELEE.

Jag känner intet brott, jag ingen fruktan hyser.
Jag hiertats ömma rätt mot våld bevaka bordt.
Med all den glans af pragt, hvaraf din åra lyser,
Dit väfend blifver mindre stort,
Om du beifrar den, som intet straffbart gjort.
Med dundret i din magt til hämnd jag ser dig färdig,
At straffa utan sken af rätt;
Belönar du på samma sätt,
Så är det alltid lika lätt,
At hafva straff förtient och bli belöning värdig.

Än om et väfend gafs, som voro öfver dit;
Hvad skulle då din åra hånda?
Jo, just den samma blixtn du öfver mig vil fända,
Då skulle til et straff omkring dig sielf sig tända,
Blott för et fel, som liknar mitt.

F

JUPI.

JUPITER.

Hålt, dierfve! med dit öfverdåd!
 Du har min kärlek kränkt: du måstrar nu min ära.
 Min vrede skal dig genast lära,
 At skilja straff och nåd.

„Du dystra enflighet, som all slags fasa väcker,
 „Som i en gruslig natt bereder hiertats qual;
 „Som hoppets glada sken med tunga moln betäcker;
 „Sprid här dit mörker ut med plågor utan tal.

J grymme Andar! samlens här,
 At åt den dierfve straff bereda:
 Jag bör min magt, min ära freda;
 Pelee bör känna hvem jag är.

Slån honom fast vid högsta klippa,
 At plågas, likfom Promethee;
 Min ära må då ändtlig slippa,
 At qväljas af en dierf Pelee.

(Theatren förändras til en gruslig enflighet.)

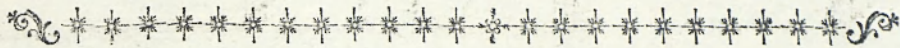
(Dans af Furierna.)

PELEE.

Ach! stränghet utan nåd... Ach! grymhiet utan like...
 Men låt ock detta bröst för ödet vika ge:
 Om det ock störtar mig i siefva dödens rike;
 Skal äran äfven där beväpnas för Pelee.

(Dans.)

SCE-

SCENE. IX.

JUPITER, THETIS. PELEE, Furierne,

En Furie.

„Hvar är den andra *Promethee*,
 „Som vågat sig den förra härma,
 „At stjäla eld från Solens värma,
 „At skymf åt *Jofurs* kärlek ge?
 „Kom hit, *Pelee!*
 „Dit öde *Jofur* har beslutit.
 „Du måste här vid klippan stå,
 „At med et långsamt straff förgås.
 „I detta qual ej minsta lindring fås,
 „Förr än trytusend år förflutit.

THETIS.

„Förskräckeliga dom emot så litet brutit!
 „Jag håpnar Himmel! Ach et altför hårdt beslut!

En Furie.

„Mer eller mindre hårdt, det måste föras ut.
(Furierna fatta Pelee.)

THETIS.

„Håll, grymme! opp med all din fasa:
 „Skal *Jofur* i sin magt så obarmhertigt rafa?

En Furie.

„Här ingen klagan hörs, här inga tårar gälla:
„Hvad *Jofur* sagt, det måste ske.
„Han ofs bar anbefallt, sin dom i verket ställa;
„Fort, Plågo-Andar! hit, at slåpa bort *Pelee*.

*(Furierna kasta eld på honom
af sina Facklor och fastsmida
honom vid klippan.)*

SCE-

SCENE X.

PELEE, *fastslagen vid klippan.* Thessaliske Hofmån.

En af Thessalienserne.

Förfæselige straff, som flækker *Jofurs* Åra!
 Som sielfva menckligheten rör;
Pelee, som dygdens prydnad gör,
 Af *Jofurs* vreda nit skal nōdgas tyngden bāra!

CHORUS af Thessalienserne.

Ach! olycksaligt land, där Åran blir et fel,
 Där lasten blir belönt med dygdens egen del.

SCENE XI.

De samme. **NEPTUNUS.**

NEPTUNUS, upstiger ur vattnet.

I Hvad är för ömkligt rop, som kring mit Rike höres?
I Hvad är för sorgligt qual, som smärtar här min syn?
 Af suckar och af skri den hela luften röres:
 Af tiocka forge-moln betäckes hela skyn.

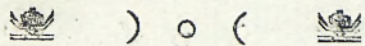
En Thessalisk Hofman pekar på PELEE.

Si här *Pelee*, som ägt vårt hierta,
 För *Jofurs* nöje skull är dömd, at plågad bli:
 Ach! oerhörda straff! ach, grymma tyranni!
 Han dånar i min famn Ach forg! ach smärta!

NEPTUNUS.

J Plågo-Andar, **J!** dem *Jofurs* vrede såndt,
 At väcka storm, där lugn bör vara,
 At dierfva krig mot dygd förklara
 At breda ut en eld, den **J** til härjning tändt;
 Försvinnen evigt från mit Rike:
 Des lugn ej rubbas bör af någon slags tyrann.
 Jag sträfvar ej i magt, at vara *Jofurs* like,
 Blott jag i ädelmod ej mindre är, än han.

Pelee?

Pelee! du utan tvång bör lifvets nöjen smaka:
Det fria lif du mist jag ger dig nu tillbaka.

*(Neptunus rör med sin tre-uddig gaffel
på kedjorna. som genast sönderfalla.)*

Då jag et råddadt lif til segertekn har,
Af dubbel åra prydd jag til Olympen far.

*(Han far up til Olympen och förer
med sig PELEE på en vagn.)*

En af Tbeffäliske Hofmännen.

Sällan paras magt och åra.,
Åran uti hiertat bor.
Magt med styrkan vil förfara.,
Åran af sig tielf år stor.
Veta magt och åra para,
Refer hieltars årestod:
Óm och god och rättvis vara,
Liknar Gudars ådelmod.

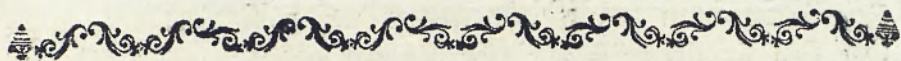
CHORUS.

Veta magt och åra para
Refer hieltars årestod:
Óm och god och rättvis vara,
Liknar Gudars ådelmod.

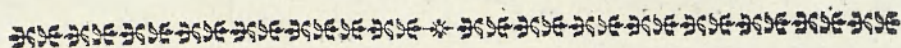
• Ånde på Fierde Acten.

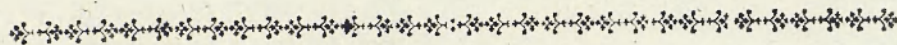
FEM-

FEMTE ACTEN.

Theatren föreställer Olympen.

SCENE I.

GUDARNA.

JUPITER.

Ej blott för ögat skull Naturen har befallt,
 At solen främst på himlen lyser;
 Nej, för den eld, den kraft hon hyser,
 At gifva lius och lif åt allt.

Hon högst på fåttet upfatt blifvit,
 At dela värma från sit blofs;
 Så åranock: den glans hon gifvit,
 Bör få sit återsken från ofs.

CHORUS.

Så åran ock: den glans &c.

JUPITER.

„I Gudars ädelmod hon ser sin egen bild:
 „Hon sirad med Oliv och Lager,
 „Med hielten främst för håren drager,
 „I striden stor, i segren mild.

„Med

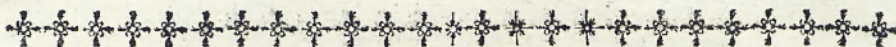

„Med solen, som på himlen prälar,
„Hon lika art och verkan fått:
„Hon sprider sina glada strålar,
„At göra menkligheten godt.

CHORUS.

„Hon sprider &c.

SCENE II.

GUDARNA. NEPTUNUS.

NEPTUNUS.

Min kärlek, Gudar! inför Er,
VI En billig klagan nödgas föra.
 I alla mål, som hiertat röra,
 Er ömhet man sig tilförser.
 Jag klandrar icke Ódets lagar:
 Jag på et laglöst valde klagar,
 Som hinder för min kärlek lagt:
 Då *Thetis* äger fritt, at sielf sin maka välja;
 Mon det då värdigt är, at denna frihet qvälja
 Med misbruk af en högre magt?

JUPITER.

„Hvem är den högre magt, du menar,
 „Som trådt din ömma rätt för när?

NEPTUNUS.

„Hvad minst man vänta bordt, det sielfva *Jofur* är,
 „Som, för at frámja sit begår,
 „Så litet ádelmod med all sin magt förenar.

JUPI.

JUPITER.

„Nog dierft, *Neptun!* du vågat föka
 „Hvad jag har ämnat blott för mig:
 „Dit öfverdåd ån drifftar fig,
 „At inför min *Olymp* dit brott med klagan öka.

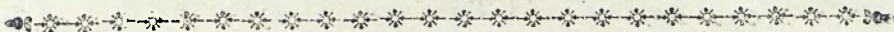
NEPTUNUS.

„Om åfven klagan blir et brott
 „Jåmvål då man har fog, at klaga;
 „Hvart bör då den fin tilflygt taga,
 „Som på fin lott
 „Den bästa fak, men minsta styrkan fått?
 „Om oråttvisan fritt får stielpa
 „En menlös oskuld i fit hopp:
 „Om ej *Olympen* fielf vil råtta henne opp;
 „Hvem skall då hielpa?

JUPITER. *högmodig och trotsande.*

„Den smikrande tankan, dit högmod fig gör,
 „Med *Thetis*, at hiertat få dela,
 „Min lysande åra, min myndighet rör:
 „Förmåtne! dit hopp skall dig fela.
 „Besinna, hvem du och hvem *Jupiter* är,
 „Hvars kärlek du vågar, at kränka;
 „Hur drifftar fig skuggan det liufet så när,
 „Dår strålarne samlas och blånka?

(Åfkan bultrar och blixten synes, men försvinner, då kärleken binner visa sig.)

SCENE III.

KÅRLEKEN. GUDARNA. NEPTUNUS..

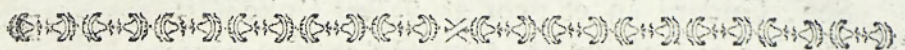
KÅRLEKEN..

„**N**ej, Åran, *Jofur!* nekar dig,
 „At här din öfvermagt mot *Neptuns* kärlek yrka..
 „Låt fritt din höghet vila sig,
 „Blott man dit ådelmod, mer än din magt må dyrka.
 „Bör *Jupiter* med afund se,
 „Om *Thetis* åt en ann' sit hierta håldst vill ge?
 „Bör du en mindre magt förkroffa med din styrka?
 Nej, Gudars Far!
 Gif menlös kärlek dit förfvar!
 Låt den bli *Thetis* man, som *Thetis* hierta har!

(Kärleken far up.)

SCE-

SCENE IV.

GUDARNA. NEPTUNUS.

En af Gudarna.

Den rena eld, den liufva kraft,
 Som tvånne hiertan sammanbinder,,
 Bör verka utan minsta hinder
 Med samma art den alltid haft.
 Om kärleks elden sprids af våda,
 Han af *Olympen* släckas kan;
 Men sådant står ej Gudar an,
 Då i et ädelt bröst hans kraft får ädelt råda:
 Den ömest älska lärt, skall blifva *Thetis* man.

CHORUS.

Den ömest älska lärt, skall &c.

NEPTUNUS.

„Jag vördar det beslut, som åran rättvist fattar.
 „Så har ej *Jofur* tänkt; så har ej *Jofur* dömt.
 „Sin egen rätt han högt, men andras föga skattar,
 „Han i sin åra likfom glömt,
 „At ock i flere bröst et hierta finnes ömt;
 „Och hvar et sådant fins, han all defs styrka mattar.

*(Uplyfter et täcke på sin vagn,
 och visar PELEES tilstånd.)*

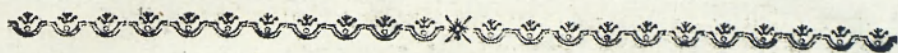
G 3.

Sen,

Sen, Gudar! ån et prof af *Jofurs* tanke-fått:
Sen hår et ómkligt lif, som bör er åsyn róra;
Hvad *Jofur* i sin hámnd kan göra!
Långt från at ådelt bli, det år en gång ej rátt.
Pelee, sit folks och årans vån,
Som vågat ålska ómt och tänka stort tillika,
För *Jofurs* våld måst gifva vika:
Mon Gudars ådelmod i sådant kån igen?
Jag våckt af rop och rórd af tårar,
Pelee til ráddning lyckligt gick,
Vid klippan, där hans lif

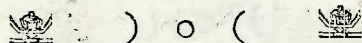
SCENE V.

THETIS. NEPTUNUS. PELEE. GUDARNA.

THETIS, *fortviflad.*

..... Ach! grymma ögnablick!
 Ach! Gudar, hvilken syn mit håpna hierta fårar!
 „*Pelee*, min ömme vän, hvars lif min vållust var,
 „Åt hvilken detta bröst sin kärlek helgat har,
 „Bestört jag i et tilstånd skådar,
 „Som all min ömkan rör och dödens fasa bådar.
 „Du blixstens strånge Gud! se här et åtskildt par! . . .
 „Med hämnd, med tyranni du ger dig namn af far!
 „Hvi har du håldre mig ej krossat?
 „*Pelee* har ej förtient din vredes grymma slag:
 „Det var ej han, nej, det var jag,
 „Som för et ingen ting de liufva banden lossat,
 „Hvarmed vår kärlek fäst bordt stärkas dag från dag.
 „En öfverilad storm hos mig han ville stilla:
 „Med ådel driftighet han oförfärad gick
 „Och inför *Jofur* sielf vår kärlek tolka fick;
 „Mon det var illa?

Nej,

„Nej, för hans upfåt skull du bordt hans hierta gilla.

„Snart blir nu detta hierta kallt,

„Som i sin rena eld för mig fågs endast brinna!

„Jag ville våga allt,

„At kunna detta lif från döden återvinna.

„*Pelee*, min ömna vän, snart undandöljer sig.

„Snart släcks den lågan ut, som ur des ögon lyfte,

„Som rögde allt hvad stort hans ädla hierta hyfte:

Pelee! Ach! min *Pelee!* jag förolämpat dig.

Ej mer en enda blick dit öga unnar mig.

„Jag ser de dystra moln med häpnad och bekymmer,

„Dem döden kring min himmel spridt:

„En skugga för mit hopp des glada utfigt skymmer:

„Jag ville, at mit lif nu kunde likna ditt;

„Jag ville dödlig bli, at din förvandling lida,

„At dela dina qual och flockna vid din sida

(Hon går, bedröfvad.)

NEPTUNUS.

Här fyns, at hiertat giordt-sit val

Jag har ej grymhet nog, at *Thetis* ömhet hindra,

At öka hennes qual:

Kom, kärlek! med din kraft, at hennes smårta lindra.

SCENE VI.

KÄRLEKEN, GUDARNA, NEPTUNUS, PELEE.

KÄRLEKEN, med sin fackla i handen.

„Låt fritt bli Seger-hieltars pris,
 „At millioner lif föröda;
 „Låt blixten liunga fram, låt *Jesurs* åska döda;
 „Min fackla skall på Guda-vis,
 „At verlden nya hopp med glada nöjen föda.
 Sök, grymhet! sök dit tidsfördrif
 I mordiskt nöje, at förstöra:
 Var menlöshetens skräck och verldens fasa blif;
 Til mina storverk skal det höra,
 At ådla hiertan liuffigt röra,
 At ock i kallnadt bröst en liflig värma göra.
Pelee! du ålskat ömt: niut sötman af dit lif.

*(Kärleken rör och lifvar Pelee
 med sin fackla.)*

H

SCE-

SCENE VII.

GUDARNA. PELEE. NEPTUNUS.

PELEE, uplifvad.

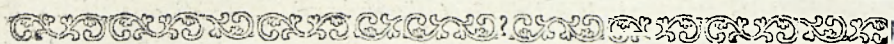
Ach! hvad för underverk i mina öden blandas!
 Vid klippan nyss min graf jag såg:
 Mit lif, til offer dömdt, i Dödens armar låg;
 Och detta offret börjar andas!
Neptun! Din dygd mig frälst

NEPTUNUS.

. . . Nej, icke jag, *Pelée!*
 Den ömma Guden sielf dit lif dig åter gifvit.
 Jag blott et lyckligt medel blifvit,
 At denna räddning kannat ske.
 För *Theris* hierta skull, lef glad på nytt igen:
 Lef i din kärlek nögd

(Neptunus går bort.)

SCE.

SCENE VIII.

THETIS, PELEE, GUDARNA.

THETIS.

*P*ele! Ach! ömme Vån!
 Ach! himmel! underverk! *Pelee* i lifvet ån!
 Låt mig, af glädie rörd, få glädie-tårar giuta;
 Låt mig dit frälsta lif i mina armar sluta.
 I alt hvad vidrigt händt, mit hierta ej haft del . . .

PELEE.

Jag mina plågor glömt: jag glömmmer dina fel.
 Din öfverilning alt, din kärlek intet brutit.
 Förnyom då et band, som ofs tilfammans knutit.
 Men ach! kan hånda ån mit hopp förvillar mig;
 Kan hånda

THETIS.

. . . Nej, *Pelee!* hvad skulle hånda dig?
 Då kärlek styrt et val, det Åran sielf tycks gilla;
 Hur kan defs vackra eld vårt glada hopp förvilla?
 Olympen bör sin lust i vår förening se;
 Jag dig mit hierta gedt: si här min hand, *Pelee!*
 Sen, Gudar! . . .

H 2

PELEE

PELEE, i förundran.

Gudar? ach! mon jag förblindad är?
Hvar är jag?...

THETIS.

... Ach, *Pelee!* Olympen är ju här.
Neptun, hvars ädelmod, hvars verkan du förfarit,
Har, som mot dödens våld dit värn, din Skyddsgud varit,
Dig hitfört

PELEE.

..... Sälla lif! jag här Olympen ser!
Jag här min *Thetis* här! hvad vil jag önska mer.
Här skal jag äga få hvad hiertat hoppas vågat.
Här skal förklaradt bli hvad jag Oraklet frågat.
„Jag åter lifvad up, det lifvva nöje känner,
„Som Gudar endast ge åt sina bästa vänner:
„*Neptun!* dit ädelmod en himmel mig beredt;
„Hvad hämnden från mig tog har Åran åter gedt.

„Gamla öden mig dock varna,
„At ej tro mit spåda hopp:
„Just då himlen synes klarna,
„Kunna molnen växa opp.

THETIS.

„Nej, at lifvets fötma niuta,
„Kärlek gaf dig lif på nytt:
„Låt oss intet sorgligt sluta
„Af de moln, som redan flytt.

PELEE.

PELEE.

„Åran tyckes mildt förkunna
 „Hvad min kärlek hoppas böt,
 „Blott mig Ödet vil förunna
 „Hvad mit hierta sällast gör.

THETIS.

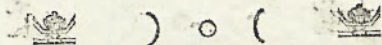
„Låt ofs intet forgligt fluta
 „Af de moln, som redan flytt,
 „Nej, at lifvets sötma njuta,
 „Åran gaf dig lif på nytt.

„*Pelee!* all fåfång sorg, all fruktan fierran vike!
 „Vi sku för Gudars Thron vårt hopp fullkomnadt se;
 „Den kraft, som dig har ryckt ur siefva Dödens rike,
 „Skall åt vårt nya hopp förnyad styrka ge.

„Vånd, *Jofur!* vånd igen, at med din blixst förfåra;
 „Vi känne styrkan af din magt;
 „För ógat målas här din härlighet, din pragt;
 „Låt hiertat känna ock dit ådelmod, din åra.

Tilfammans.

„Vi känne styrkan af din magt;
 „Låt hiertat känna ock dit ådelmod, din åra.

THETIS.

„Jag uppenbarar frött min ömhet för *Pelee*.
 „Af Åran muntrad opp, at ej rör faror frukta,
 „Då *Jofur* sträckt fin arm, at menlös kärlek tukta,
 „Han oförfärad gått, at fielfva Döden fe,
 „At mig det högfta prof af ådelt hierta ge.

PELEE:

„Min egen styrka ej, men Årans kraft har gjort
 „Hvad jag för *Thetis* göra bordt.
 „Bemannad, men ej brydd af hiertats ömma qval,
 „Jag mig för *Thetis* skull i Ódets tempel vågat:
 „Min kärlek har Oraklet frågat;
 „Mit ömma hopp beror af *Thetis* eget val.

MERCURIUS.

Oraklet detta hopp, tör hända, understöder;
 Såg, hvad Oraklet fvarat har?

PELEE.

Jag af Oraklet fick til fvar,
 At Sonen, som Gudinnan föder,
 Skall blifva större, än hans Far.

THETIS.

Olympen, rörd af alt det ömma,
Som til en ädel kärlek hör,
Lär äfven om det höga dömna,
Som under detta svar des egen Åra rör.

JUNO til JUPITER.

„Hvad Ódets svar vill innebära,
„Man ganska lätt kan se förut.

APOLLO.

„Förqväf din kärlek, fräls din Åra;
„Låt henne stadga dit beslut.

MERCURIUS.

„Sätt ej din höghet uti våda:
„Besinna, hvad Oraklet sagt.

MARS.

„I *Jofurs* bröst bör åran råda,
„Men ingen annan Ófvermagt.

JUPITER.

I, Gudar! hören mit beslut;
Det grundar sig på *Jofurs* åra.
Oraklet rör mig ältför nära;
Jag bör des fölgder se förut.

At ej min magt må delad blifva
 Af en befarad mächtig Son,
 Jag bör åt Åran alt til offer genaft gifva,
 För kärlek mindre öm, än om min åra mon.

„*Pelee!* rätt starka moln din himmel länge hölgt.
 „En sol skall bryta fram, at glädie strålar sprida.
 „Med kärlek i dit bröst, med åran vid din sida,
 „Niut hvad din dygd förtient, men ödet för dig dölgt.

Lef lyckligt, sälla Par! lef *Thetis* med *Pelee!*
 Du, himlens Guda-flock! Du, jordens Guda-skara!
 I skolen glada vittnen vara,
 Då desse nu hvarann' sin hand, sit hierta ge.

THETIS och PELEE.

Tilsammans.

Din åra *Jofur!* dina lagar
 Vår fordna sorg i ro förbytt.
 Vår öma kärlek mer ej klagar:
 Du gifvit våra mulna dagar
 Sit fulla sken, sin glans på nytt.

Ej lyckan mer vårt hierta dårar;
 Det niuter sötman af sit val.
 Så nöjets Gud, åt dem han fårar,
 Bereder nektar utaf tårar
 Och glädie af de fordna qval.

De Himmelska Gudarna.

Ach! mer ån fålla par, hvars kärlek innesluter
 Allt hvad af Gudars ro har blifvit mennskors lott.

De Jordiska Gudarna.

Ach! fålla stund, då hiertat niuter
 Sin glada del af himmelskt godt.

Tilsammans.

Ach! mer ån fålla par, hvars kärlek innesluter
 Alt hvad af Gudars ro har blifvit mennskors lott.
 Ach! fålla stund, då hiertat niuter
 Sin glada del af himmelskt godt.

MERCURIUS.

„Om kärlek ej Olympen prydde:
 „Om Åran blott bestod i pragt:
 „Om Gudar icke mer betydde,
 „Ån bilden af en verklig magt;
 „Då vore ej Olympen mera
 „I all sin höghet at vårdera,

I

„Ån

„Ån krétfen af en dårad verld,
 „Dår åran måft beftår i orden.
 „Men dår han verkar utan flård,
 „Der fins en himmel midt på jorden.

GUDARNA, tillsammans.

„Du Årans egit folk! du mer ån fålla par!
 „Du i din glada verld en fådan himmel har.

En af Gudarna.

„Niut *Pelee!* hvad du har vunnit!
 „*Thetis!* tag din glada lott!
 „Sedan edra moln försvunnit,
 „Himlen dubbel klarhet fått.

CHORUS.

„Sedan edra moln &c.

En af Gudarna.

„Båfta hiertan ftundom prófvas
 „Under stormars raseri.
 „Då de aldramåft bedrófvas,
 „Står dem åran nármaft bi.

CHORUS.

„Då de aldramåft &c.

JUPITER.

Et hierta, fóm i alla óden
 Sin jämna eld och styrka bår:
 Som vågar móta fielfva dóden,
 Och lika ofórtårad år:

Som

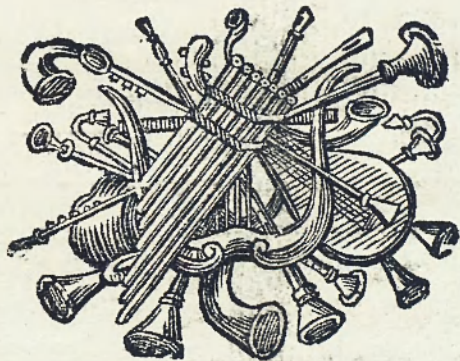
Som altför årligt til at svika,
 Och altför stort, at gifva vika,
 Ser lugn och stormar lika an:
 Som ofvervinner all slags smårta;
 Så högtänkt, godt och ådelt hierta
 Af åran endast bildas kan.

CHORUS.

Hvar något sådant fins, som pryder dessa tider:
 Hvar någon urbild ges, som denna bildning har;
 Det Gudars omförg blir, då detta hierta lider,
 At af dess egen dygd bereda dess försvar.

(Dans.)

Ånde på Femte Acten.

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

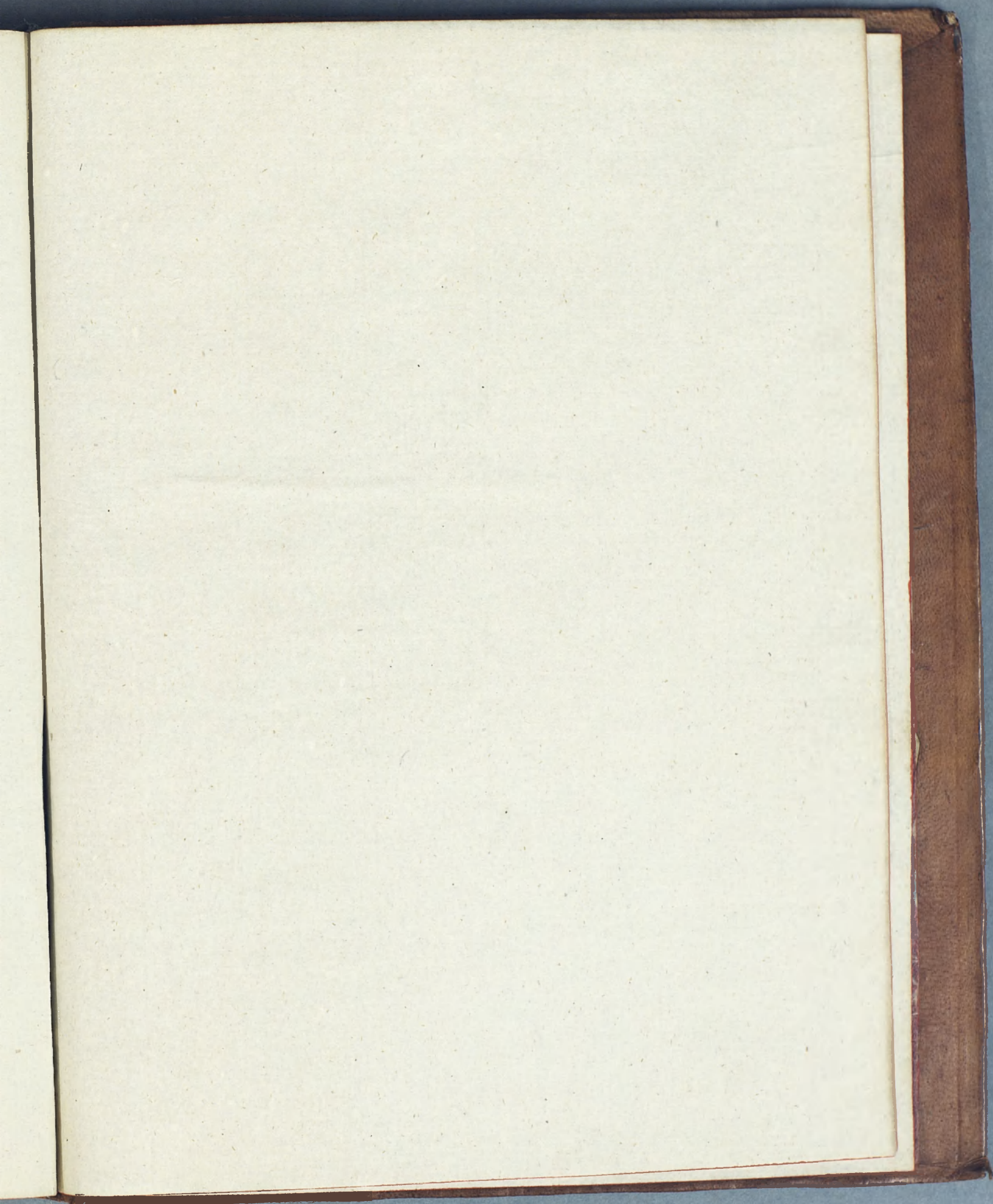
INDEX

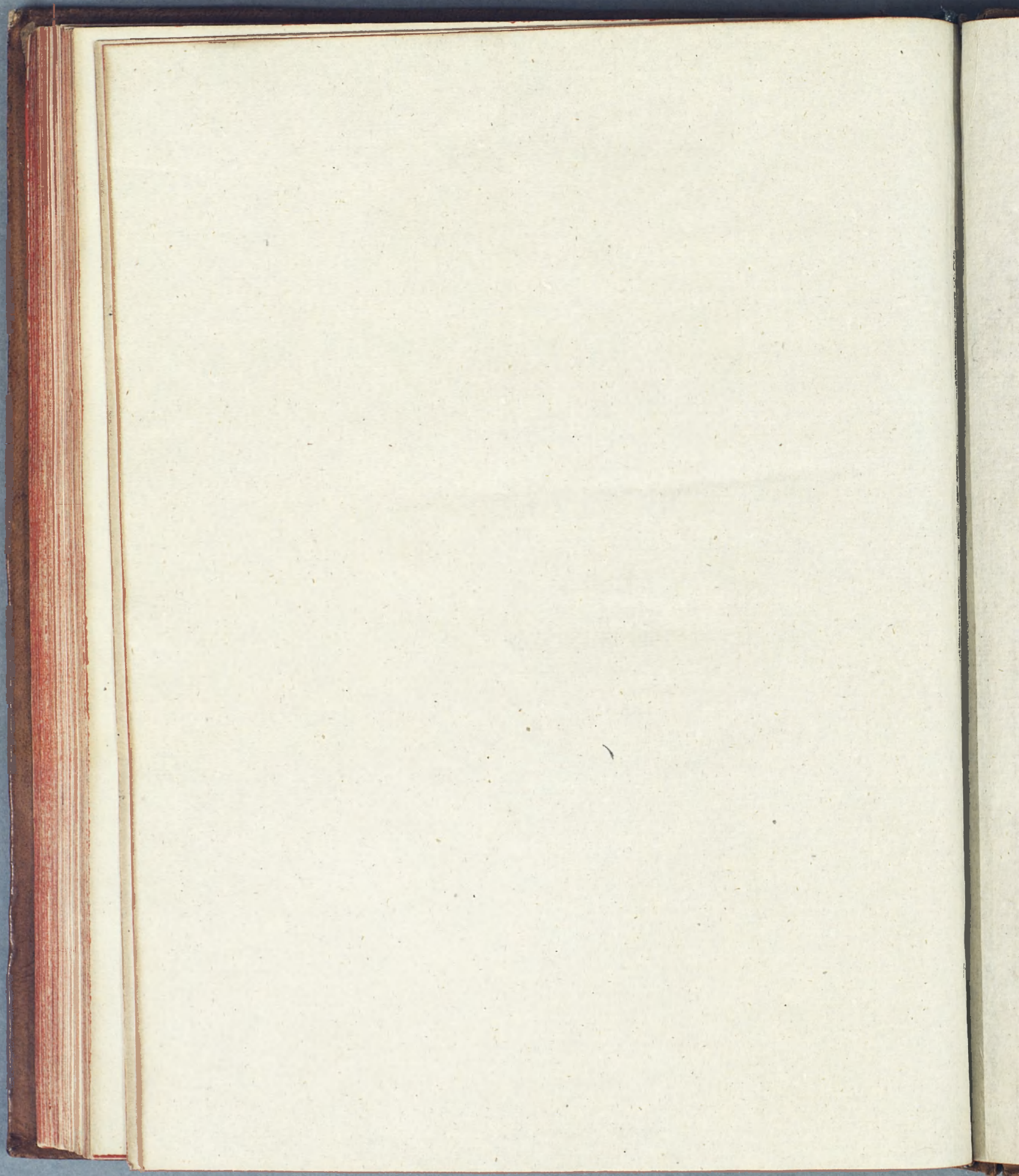
... ..
... ..
... ..
... ..

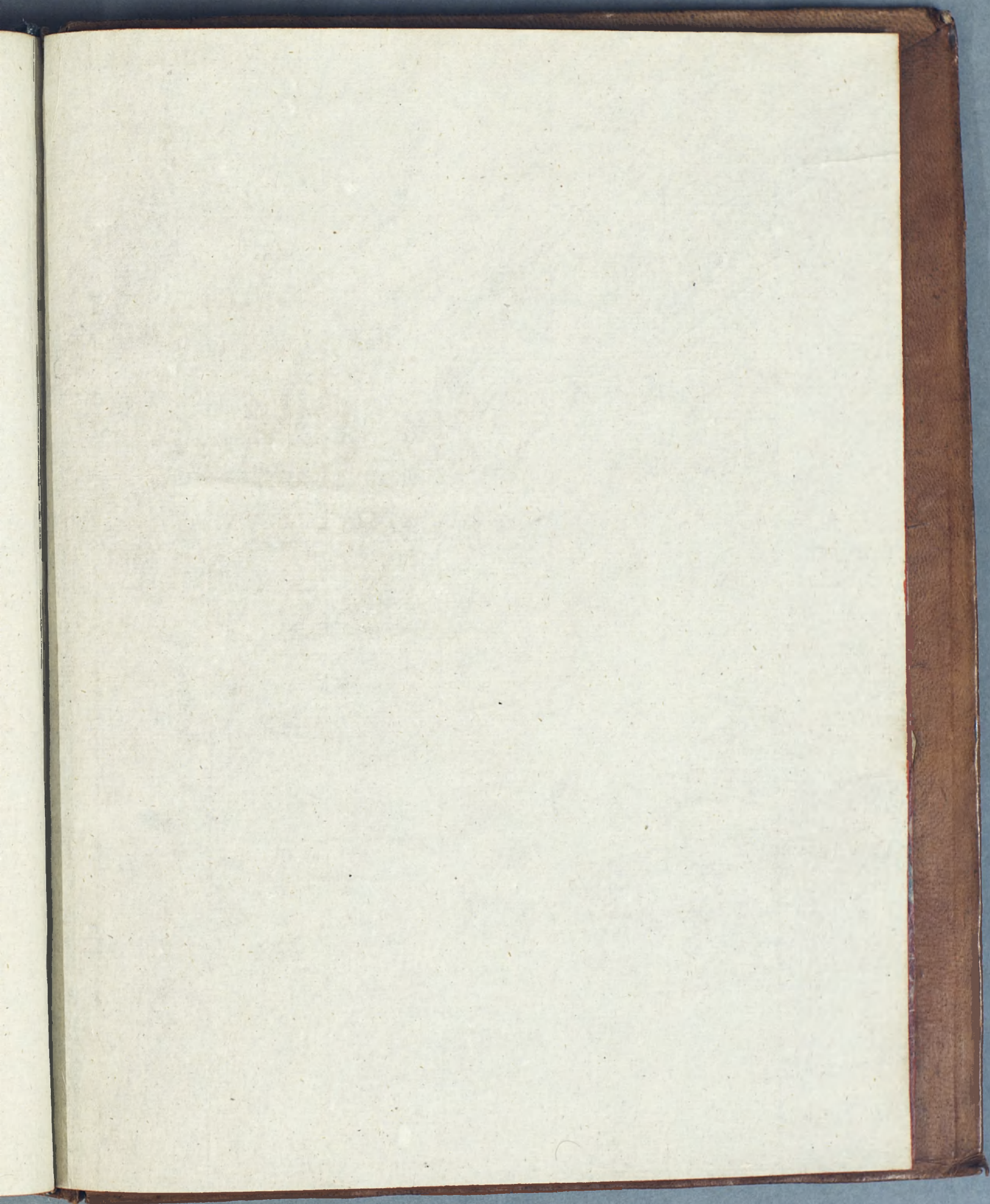
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

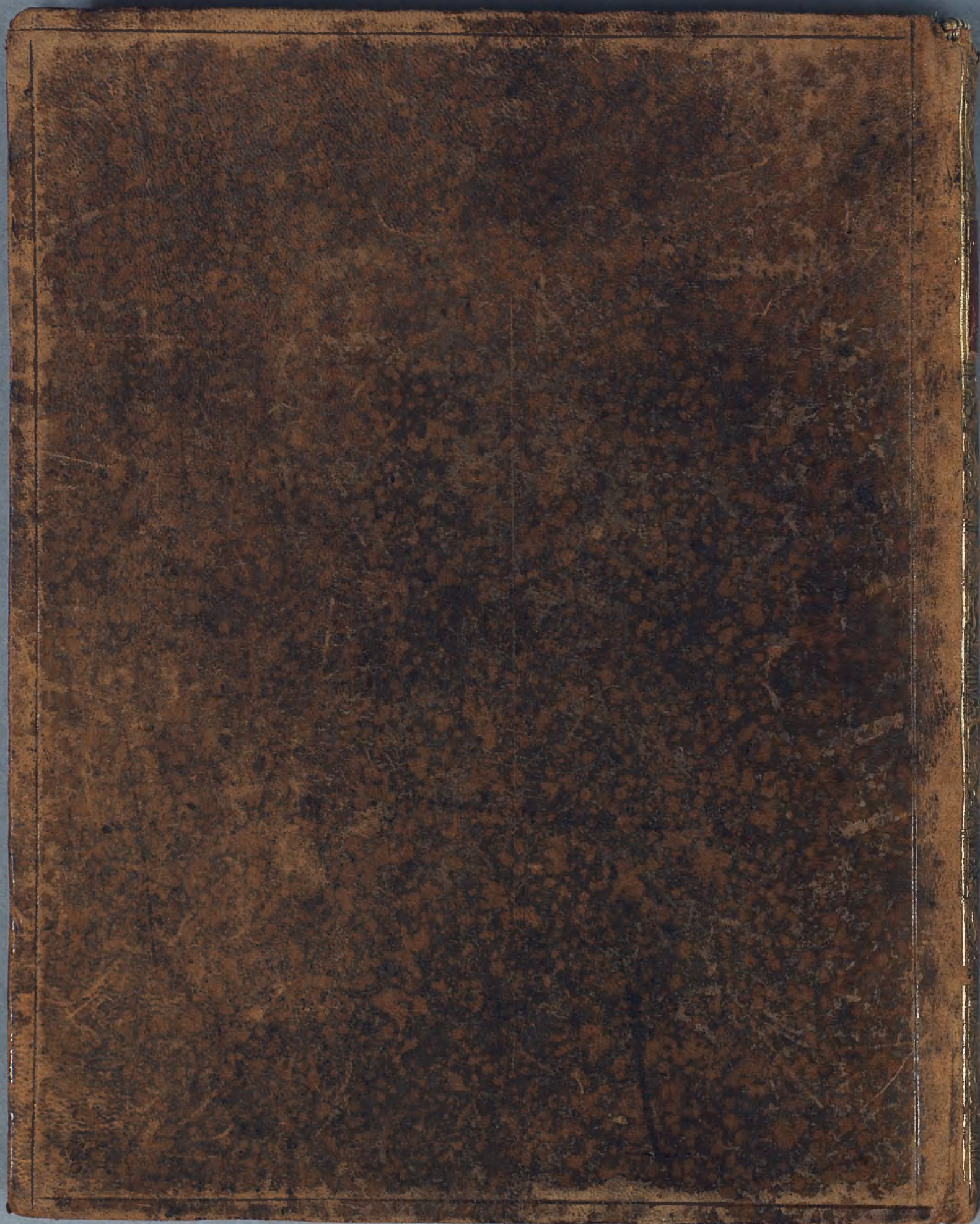

www.books2ebooks.eu